CARLOS FUENTES

VIS CU STATUI

DUCELE: Azi-noapte am visat acelaşi vis. E povestea unui sculptor. Face statui minunate. Dar nu le vinde. Le iubeşte prea mult. Îşi umple atelierul cu statui. Şi nu câştigă un ban. Trebuie sa vândă câteva statui pentru a-şi achita datoriile. Dar sculptorul refuză. Statuile sînt opera lui.

DONATA: Închipuiri...

DUCELE: Dumneavoastra ştiţi că statuile înseamnă bucurie?!

DONATA: Am obosit.

DUCELE: Ne jucăm de-a visele sau avem grijă unul de altul?

DONATA: Să auzim. Repetă!

DUCELE: Ce să repet?

DONATA: Ceea ce spui ca visezi în fiecare noapte.

DUCELE: E povestea unui sculptor.

DONATA: Ce ţi-am spus? De cinci zile repeţi acelaşi vis.

DUCELE: Îl obligă să se privească într-o oglindă.

DONATA: Mă plictiseşti. Şi datoria ta este să mă distrezi.

DUCELE: Îi arată că e din carne şi oase.

DONATA: Eşti sigur că nu mi-a scris bărbatul meu?

DUCELE: Distruge statuile.

DONATA: Îmi scria mereu pe vremuri.

DUCELE: Îşi părăseşte casa pentru totdeauna.

DONATA: Şi după aceea?

DUCELE: Nimic. Nimeni nu mai ştie nimic despre el.

DONATA: Când l-am visat eu era mai distractiv.

DUCELE: Dumneavoastra? ... Doamnă! ... Donata!

DONATA: Trebuia sa visez odată şi blestematul tău de vis cu statui.

DUCELE: Şi ce se întâmpla?

DONATA: N-o să-ţi spun. N-a scris bărbatu-meu?

DUCELE: Nu. Dumneavoastră ştiţi că atunci când pleacă într-o călătorie de afaceri niciodata nu scrie. Aşa că nu mai aşteptaţi scrisori.

DONATA: Eu nu. Dar tu?... Închide fereastra.

DUCELE: Doamnei îi este frig?

DONATA: Nu. E bâzâitul viespilor din grădină. Mă enervează. E o primăvară neagră.

DUCELE: Mi se pare că miros ceva.

DONATA: Ceva nou, nu?

DUCELE: Nu. Iertaţi-mă. Mirosul dintotdeauna.

DONATA: Dintotdeauna? De când dintotdeauna?

DUCELE: Soţul doamnei a plecat acum şase zile.

DONATA: A plecat acum cinci zile. Şi-i important să nu te încurci.

DUCELE: Vă asigur că domnul a plecat acum şase zile. Am însemnat zilele în calendar.

DONATA: Şi când ai auzit zgomote de despărţire?

DUCELE: E drept, acum cinci zile.

DONATA: Aha...

DUCELE: Dar susţin că domnul a plecat acum şase zile.

DONATA: L-ai văzut plecând, fără îndoială.

DUCELE: Dumneavoastra ştiţi prea bine că din bucătărie mă rezum la ceea ce aud.

DONATA: Aha... Ştii să auzi... Şi ce miroşi?

DUCELE: Doamnă...

DONATA: Ce miros îţi vine din grădină?

DUCELE: Acelaşi dintotdeauna. Frunze arse. Bălegar în flăcări. Ceaţă leneşă. Dacă-i adevărat că ceaţa ar avea miros. Nu-mi dau seama. Şi mai e un miros aparte. Părul umed al lupului. Asta-i tot.

DONATA: Te înşeli, Duce.Nu există niciun animal prin împrejurimi. Dar tu nu eşti atent.

DUCELE: Datoria mea nu este să observ ce se petrece afară.

DONATA: Şi-atunci care e?

DUCELE: Nu-i frumos ca doamna să se supere. Fiecare îşi indeplineşte treburile lui. Asta-i tot.

DONATA: Îţi repet că datoria ta este să pui multă atenţie în ceea ce se petrece înăuntru, afară, sus şi jos. Pentru asta eşti plătit.

DUCELE: Doamna judecă lucrurile cum îi convine. Doamna ştie foarte bine că obligaţia mea este să o îngrijesc...

DONATA: Asta am spus şi eu. Viaţa trebuie să-şi urmeze cursul normal. Repetă.

DUCELE: Trebuie s-o trezesc pe doamna la opt. Micul dejun, la opt şi jumătate. Până la amiază, treburile casei. De la douăsprezece la unu, muzică. Imediat după, masa de prânz. Cafeaua se serveşte în faţa grădinii. O siestă scurtă. Terminarea celorlalte treburi gospodăreşti. Ceaiul, la orele cinci.

DONATA: Scrisoarea soseşte la aceeaşi oră.

DUCELE: Conversaţie până la şase.

DONATA: În acelaşi loc...

DUCELE: De la şase la opt sunt liber şi doamna are timp să se gândească.

DONATA: Şi tu să fii un etern rătăcitor.

DUCELE: La orele opt reîncep lucrul. Cina se serveşte la orele nouă. După, nu prea târziu, culcarea.

DONATA: Foarte bine. Foarte bine, Duce. Sunt mândră de tine. Eşti servitorul ideal.

DUCELE: Pot să strâng serviciul de ceai?

DONATA: Nu. Lasă-mă să sorb ultima picătură.

DUCELE: Pot să ies în grădină?

DONATA: În niciun caz... Stai pe loc!...Unde eşti? ...Duce ...

DUCELE: N-am făcut încă patul.

DONATA: De ce nu l-ai făcut? Ce s-a întâmplat?

DUCELE: Un lup şi-a petrecut ziua trântit în pat. E firesc. Doamna-şi aminteşte că alaltăieri noapte murea de frig şi mi-a cerut să-i încălzesc patul. Lupul s-a strecurat din grădină în pat. N-aţi auzit urletele? În plus, patul se afla lângă fereastră şi trăgea curentul. L-am schimbat.

DONATA: Nu-i de-ajuns. Orice ai face, n-am să pot dormi. Mai înainte, mulţumită alcoolului, visam îngeri. Vreau să beau. Vreau să dorm.

DUCELE: Doamna uită că soţul său a lăsat ordine severe. Niciun fel de exces.

DONATA: Să te laşi de băut, ăsta-i un exces!... Simt că mă înşeli. Cred că pot să-ţi repet asta.

DUCELE: Dacă vă e de folos...

DONATA: Rămâi aici, la dispoziţia mea. Ia să vedem... După atâta timp... Spune-mi dacă-i bine aşa...

DUCELE: E perfect.

DONATA: Duce...

DUCELE: Da?

DONATA: Spune-mi ce culoare îţi place pentru buze.

DUCELE: Nu pot să văd de aici.

DONATA: Din memorie. Adu-ţi aminte...

DUCELE: Culoarea deschisă.

DONATA: Vino. Masează-mi braţele şi umerii.

DUCELE: Ordinele doamnei sunt dorinţele mele.

DONATA: Duce, o să cobor din nou pe scara asta mare. Faldurile rochiei mele se vor mişca uşor sub impulsul mâinii ascunse între cute. Chipul meu va apărea şi va dispărea în spatele evantaiului. Scara are multe trepte, iar noi, femeile, ne vom recâştiga toate drepturile: să ne ascundem pentru a fi văzute; să ne oferim pentru a refuza; să visăm pentru a fi visate... Voalurile şi diamantele, mănuşile şi penele, taftaua şi hermina, dantelele şi ţesăturile fine. Muzica va fi minunată şi perechile vor dansa pe pardoseala ca o tablă de şah. Totul se va roti ameţitor. Dar când voi

apărea eu în capul scării, toţi vor înmărmuri. Sunt admirată, Duce. Sunt admirată. Dă-mi mâna. În noaptea asta vei fi regele şi servitorul meu. Îţi promit toate valsurile.

DUCELE: Doamna nu ştie decât că în noaptea asta a fost admirată de toţi.

DONATA: Nu-mi amintesc decât că era la fel ca palatul, ca lumina, ca dansul, ca mine, ca tinereţea mea, ca hainele mele, ca frumuseţea mea, ca certitudinea mea.

DUCELE: Doamna e foarte bogată în iluzii. Doamna-i beată de amintiri incomplete.

Dacă doreşte, se poate culca. Am încetat să vă mai ascult povestea.

DONATA: Da, pentru că vrei s-o spui pe a ta.

DUCELE: Decât să construiască paradoxuri, doamna ar face bine să-şi îngrijească reumatismele.

DONATA: Ai dreptate. Pentru bătrâneţe, eşti partenerul ideal.

DUCELE: Pentru a pregăti bătrâneţea. Nu fiţi atât de pesimistă, nici atât de grăbită .

DONATA: Mă găseşti încă frumoasă?

DUCELE: Nu v-am cunoscut... înainte. N-am niciun punct de comparaţie.

DONATA: Nu miros frumos? Nu-ţi place vocea mea? Caută-mi lucrul. Îmi voi petrece noaptea lucrând. Mâinile mele îmi ţin o companie mai placută decât poţi tu s-o faci. Voi lucra şi mă voi gândi. Mă voi gândi, dacă-mi îngădui, nu? Mă voi gândi la un pahar de vin. Mă voi gândi că mă îmbăt. Mă voi gândi că sunt liberă.

DUCELE: Doamna nu se gândeşte decât că gândeşte.

DONATA: Eu gândesc, ca să vorbesc.

DUCELE: Doamna e vorbită.

DONATA: De unde scoţi tâmpeniile astea?

DUCELE: De la mine. Le-am visat.

DONATA: Taci. Gândesc pentru că sunt liberă. Îţi poruncesc să aprinzi lumina.

DUCELE: Doamna a uitat că ne-au tăiat lumina.

DONATA: A fost tăiată? Şi de ce ne-au tăiat-o?

DUCELE: Foarte simplu, pentru că n-am plătit-o. Reprezentantul companiei a trecut azi-dimineaţă şi m-a anunţat.

DONATA: A vorbit cu tine?

DUCELE: Nu. Mi-a lăsat o hârtie sub uşă.

DONATA: Atunci, înseamnă că nu-i scrisoarea pe care o aşteptai?

DUCELE: Doamna îşi închipuie că eu aşteptam o scrisoare? Nu-i adevărat. Doamna a visat.

DONATA: Dar plicurile care-ţi vin în fiecare seară, la cinci? Crezi că n-aud?

DUCELE: Sunt alte anunţuri. Ne închid apa. Lăptarul ne anunţă că nu ne mai aduce lapte. Măcelarul ne cere să-i plătim datoriile.

DONATA: De ce? Soţul meu n-a lăsat bani?

DUCELE: Soţul doamnei se află în Cazinoul din Deauville. Doamnă, e ora şapte.

DONATA: Ora aperitivului.

DUCELE: Soţul doamnei a stabilit limpede că de la şase la opt sunt liber şi pot face ce vreau. Am şi pierdut o oră.

DONATA: Bună oră pentru aperitiv, îţi spun eu. Nu face pe interesantul.

DUCELE: Doamna ştie că nu există alcool în casă.

DONATA: Dar vinul acela pe care-l ţii ascuns? Ai? Zgârcit mizerabil.

DUCELE: Doamna a spus ultimul cuvânt. Bună seara.

DONATA: Duce... Duce, nu pleca. Ascultă-mă. Da, ai o oră liberă. Şi ce dacă? Putem bea un păhărel împreună. Nu? Ca şi când eu aş fi o prietenă, ori o necunoscută. Eşti înafara orelor de serviciu. „Daţi de băut celui însetat.” Aşa scrie în ziar. Duce... Îmi dai?

DUCELE: Doamna a avut destule plăceri în viaţă.

DONATA: Foarte bine, nu-mi da nimic. Dar nu pleca. Şi la urma urmei, unde te-ai mai putea duce la ora asta?

DUCELE: Eu mă aflu aici pentru a o împiedica pe doamna să bea.

DONATA: Ipocritule! În timp ce tu te îmbeţi pe-ascuns. O beţie ruşinoasă, fără măreţie, fără stil, fără fantezie, în tăcere şi singurătate...

DUCELE: Muncesc ca să pot trăi.

DONATA: Nu mă întrerupe, orfanule! Te-am scos din noroi. Te-am găsit azvârlit, mort de foame. Îţi făcuseşi un cuibar din ziare, în

mijlocul străzii. Nimeni nu se uita la tine. Dar soţul meu s-a hotărât să te ia, zicând că eşti sluga ideală. Hai, pleacă. Ce mai aştepţi? Ieşi în stradă. Priveşte totul, iar după aceea întoarce-te şi povesteşte-mi cum e lumea.

DUCELE: Doamna ştie foarte bine că la ora aceasta pot să fac ce-mi place.

DONATA: Sunt stăpână şi îţi ofer jumătate din casă. Poţi face tot ce vrei în jumătatea ta. Profită de dezinteresul meu. Ţi-o spun cu toată liniştea. Fără mânie. Hai! Duce... Spune-mi că în casa asta nu trăim decât noi doi, tu şi cu mine... Duce... spune-mi că

nimeni nu poate intra în casa noastră... spune-mi că e sigilată cu plumb... spune-mi că numai noi putem respira aerul acesta... spune-mi că te-ai întors pentru totdeauna...

DUCELE: Doamna e puţintel învechită,dar efortul ei de a se adapta e demn de toată lauda. Ceea ce vrea doamna să facă a trecut, nu mai e la modă.

DONATA: Ce este? Ce vrei să faci?

DUCELE: Priviţi-vă, doamnă...

DONATA: Nu există nici o oglindă în casă.

DUCELE: Eu vă spun să vă priviţi.

DONATA: Ţi-am poruncit să spargi oglinzile. Şi te-am auzit cum le-ai spart.

DUCELE: Şi doamna m-a obligat să calc desculţ pe cioburile lor... de asta nu-şi mai aminteşte... asta nu se mai spune niciodată, nu?

DONATA: Era nevoie de un sacrificiu. Să alungăm duhul rău.

DUCELE: Pipăiţi ceea ce pipăi eu. Şi spuneţi-mi ce simţiţi.

DONATA: E o piatră. E o piatră ca toate pietrele, aspră şi dură.

DUCELE: Doamna nu-i sigură. Acum pipăiţi-o pe partea aceasta... aşa...

DONATA: Nu-mi place.

DUCELE: Aşa, aşa... Şi-acum?... Acum şase zile a plecat soţul doamnei. De şase zile am renunţat la dreptul meu de a ieşi între şase şi opt. Răbdarea mea are o margine. O anunţ pe domna că mâine îmi iau toată ziua liberă. În cea de a şaptea zi, toţi avem dreptul la odihna. Mai ales slugile.

DONATA: Nu te purta aşa... Te-ai gândit la o distracţie pentru mâine, duminică?

DUCELE: Azi e duminică.

DONATA: Sunt o nefericită care-şi mai face iluzii. Am încercat să cred că el o să-mi scrie din nou... scrisori, aşa cum îmi scria pe vremuri...

DUCELE: Poate că şi el aşteaptă să-i scriem noi... să-i povestim ce s-a întâmplat în absenţa lui... „Dragostea mea. Lasă-mă să mă supun ţie ca întotdeauna.”

DONATA: Azi e ziua ta de odihnă. Mi-ai spus-o de ieri... M-ai amenințat că ai să mă laşi singură. Şi afară de asta, eşti aşteptat.

DUCELE: Nu mă aşteaptă nimeni. Când m-a găsit soţul tău în stradă... nu l-am

recunoscut. Nu-l mai văzusem niciodată. Dar pe tine te-am recunoscut fără să te fi văzut vreodată.

DONATA: Duce, azi-noapte am visat visele tale. Înţelegi? Nu eternul tău vis, cel al statuilor, nu visele tale.

DUCELE: E o mare părăsire în lumea aceasta. Ca şi când toţi am dori să plecăm cât mai repede de aici. Ca şi când nu ne-ar mai încăpea în piept ura şi mânia de a fi născuţi. Ca şi când sămânţa taţilor noştri ar fi fost o otravă. Ca şi când pântecul mamelor noastre ar fi fost o latrină. Ca şi când ne-am fi propus să

distrugem totul înainte de a ne distruge pe noi înşine. Dacă fiecare dintre noi şi-ar alege pe cineva... dacă s-ar îngriji într-adevăr, întru-totul de el... aceasta ar fi lucrul cel mai frumos. Aceasta ar fi adevărata noastră profesie... să ne ocupăm tot timpul îngrijind de altcineva... Nu am mai avea vreme pentru alte lucruri... am înceta de a mai munci, de a gândi, de a bănui, de a ucide, de a răbda...Nu ne-ar mai fi frică nici de părinţii noştri, nici de noi înşine, nici de ceilalţi...

DONATA: Tu te ocupi de mine în măsura puterilor tale.

DUCELE: Să nu crezi că sunt un nefericit. Şi nu pentru că aş fi găsit pe cineva care să aibă grijă de mine, ci pentru că am găsit eu să am grijă de cineva. Suntem o apă şi un pământ. Uneori, amintirea nu e decât o presimţire.

DONATA: Eu am coborât de pe puntea unui vapor direct în curtea unui palat. Toţi s-au întors să mă vadă. Călcam pe un pământ străin. Eram alta.

DUCELE: Necunoscutul învinge întotdeauna. Nu-i de-ajuns să ne amintim cum am început. Trebuie să ştim cum s-a sfârşit.

DONATA: Poate că ni se spune în ziare.

DUCELE: Ia loc.

DONATA: Editorialul: cauzele căderii imperiului...

DUCELE: Nu, nu...

DONATA: Secţiunea de botanică. Despre tristeţea arborilor nocturni...

DUCELE: Nici asta. Caută mai departe...

DONATA: Anunţ de ocazie. Turist blond caută tânără de baştină care să cunoască limba lui şi obiceiurile pentru a-l însoţi... Activitatea financiară: şilingul austriac s-a oprit la douăsprezece grame de pulbere, paritatea

dolarului: o livră de carne... Notă importantă: doisprezece rebeli au fost sacrificaţi în vârful piramidei... Necroloage... Ieri, în zorii zilei, plutonul de execuţie... Secţia socială: medicii, după îndelungate consultaţii, au hotărât că doamna e nebună şi trebuie să fie închisă pentru totdeauna într-un castel. Întrebări şi răspunsuri: de ce nu te întorci?

DUCELE: Opreşte-te aici...

DONATA: De ce nu te întorci?

DUCELE: Mulţumeşte-i singurătăţii mele. O împart cu tine.

DONATA: Anunţ important. Întoarce-te. Te-am iertat de tot. Am nevoie de tine.

DUCELE: Eu eram un om, iar ei erau nişte statui. Eu îi iubeam cu viaţa mea. Ei nu mă puteau iubi decât cu moartea. N-am putut să fac statui asemenea mie; n-am vrut să le fac la fel cu mine; trebuia să existe o deosebire între mine şi ele...

DONATA: Anunţuri mortuare: trebuiau să trăiască mai puţin decât tine.

DUCELE: Ochii tăi se pot întoarce, în numele meu...

DONATA: Ochii tăi pot fi o secure care-şi croieşte drum prin pădurea de culoarea focului, peste pământul acoperit de rouă...

DUCELE: Ochii tăi pot să elibereze ţipătul papagalului de culoarea sângelui, zborul verde al păsării, mirajul fluturilor aurii...

DONATA: Ochii tăi vor fi glasul meu; acest pământ nesfârşit ne cheamă, are nevoie de noi.

DUCELE: Întoarce-te, nu vei fi lăudat, vei fi sacrificat...

DONATA: Întoarcerea şi moartea ta ne va elibera de atâta aşteptare, ne va îngădui să-ţi împlinim promisiunea...

DUCELE şi DONATA: Numai pe acest pământ creatorul a fost în acelaşi timp şi creatură, numai aici creaţia şi decăderea au fost simultane şi numai aici una şi aceeaşi persoană le-a putut reprezenta.

DUCELE: De ce vrei să mă chinui? Cine eşti? Ce te interesează? Trupul meu?

DONATA: Sunt sclava ta. Priveşte-ţi trupul. Cunoaşte-te. Cunoaşte-ţi trupul ca să dobândeşti un corp astral...

DUCELE: Nu ştiu despre ce vorbiţi, jur.

DONATA: O să-ţi spun înainte de a uita. Visul tău, visul cu statui.

DUCELE: Am uitat. Azi-noapte n-am visat visul acesta.

DONATA: Sigur. Azi-noapte ai visat visele mele, iar eu visul tău. Ne-am molipsit visele; tu ai visat minunatele mele vise, cele care nu se repetă niciodată; eu am visat singurul tău vis, blestematul tău vis cu statui. Vreau să te oblig să-ţi aminteşti totul. Şi să plăteşti pentru nepăsarea ta.

DUCELE: Am plătit cu uitarea, crede-mă.

DONATA: Pentru mine uitarea ar fi o uşurare. S-a făcut ziuă?

DUCELE: Nu ştiu.

DONATA: De ce nu ştii? N-ai ochi? Vrei să te înlocuiesc cu un câine? Nu poţi să te apropii de fereastră şi să-mi spui dacă e noapte sau zi?

DUCELE: E ora cinci.

DONATA: Noapte sau zi? Îţi închipui că ţi-ai achitat îndatoririle cu un pahar de vin?

DUCELE: Doamna-i servită.

DONATA: Unde mi-e lucrul?

DUCELE: La locul lui. Lângă tine.

DONATA: Încetează cu tutuitul.

DUCELE: Prea bine, doamnă. Nu mă simt bine.

DONATA: Şi vrei să te îngrijesc eu? Cine te-a pus să bei? Acum nu mai eşti bun la nimic.

DUCELE: Mă simt rău, doamnă.

DONATA: Ajunge cu pretextele.

DUCELE: Vă asigur că nu văd nimic.

DONATA: Ajută-te cu bastonul meu.

DUCELE: Îmi ajung mâinile. Spaţiul e destul de mic.

DONATA: Şi nu-i al tău.

DUCELE: Ce vreţi să spuneţi?

DONATA: Că vrei să găseşti un motiv ca să rămâi cu mine aici. Ai găsit un colţ sigur în care să exploatezi şi să compătimeşti o femeie care îmbătrâneşte.

DUCELE: Ştie doamna unde vreau să mă duc acum?

DONATA: Nu, dar nu ştii nici tu.

DUCELE: Doamna s-a gândit la posibilitatea de a mă însoţi fără a ieşi din casă?

DONATA: Te voi duce de mână pe stradă. O să fiu însoţitorul tău. O să te ajut să

traversezi. Te voi scoate din mulţime. Voi avea grijă să nu te loveşti de stâlpi... de vitrine... de ferestrele care au rămas deschise. Pe aici, Duce... ai grijă, nu, aici se termină trotuarul... dă-mi bastonul. Duce, n-ai nevoie de baston, mă ai pe mine ca să te însoţesc... Ai să auzi glasul meu din ce în ce mai stins, mai îndepărtat... vei întinde mâinile... dar n-ai să mă găseşti... eu te voi privi de pe trotuarul celălalt şi-am să mor de râs văzându-te aşa cum eşti: un vagabond cu delirul grandoarei... te voi părăsi la jumătatea străzii, în mijlocul traficului de la şase seara... şi te vei roti ca o

marionetă... vei plânge şi-mi vei cere să mă întorc... vei admite că fără mine eşti un nimenea... Acum o să te las singur, aici... nu am grijă de tine... o să aştept... autobuzul are să treacă peste tine... roţile vor trece peste trupul tău... Ai murit. Lumea face un cerc în jurul tău. Se întreabă. Cine o fi? Cum s-a întâmplat? L-am mai văzut? Îl cunoaştem? Vai de el! Vezi: sângele îi curge din gură. Săracul! Să mori în felul ăsta, călcat, ca un câine. Toţi se uită la tine, Duce. Absolut toţi. Pentru o clipă, toţi îşi uită de treburile, de graba şi de necazurile lor pentru a-ţi privi moartea.

După aceea se vor risipi. Se vor reîntoarce la obligaţiile lor. La casele lor. Şi-or să le povestească prietenilor, amantelor, copiilor... „Am fost martorul unui accident”... „Am văzut cum a murit cineva”... „Un om a fost ucis în stradă”... Şi tu vei începe să trăieşti numai în amintirea crimei... Crima îţi va dovedi că ai existat. Speranţa mea e aceea că odată ce am să-ţi spun numele în faţa lumii, am să uit de tine şi-am să mă întorc în casa mea să trăiesc liniştită.

DUCELE: Liniştită? Şi cine o să vă servească ceaiul, doamnă? Cine o să poarte conversaţii cu dumneata?

DONATA: Am să dau un anunţ la ziar. O să se găsească.

DUCELE: Şi ştiţi cine va veni pentru a-şi oferi serviciile? Eu, doamnă. Eu, iarăşi eu. Deghizat în alte haine, cu alt glas, cu alt chip, servitorul dintotdeauna, eternul lacheu. Şi totul se va repeta absolut la fel, eu am să plec, mă voi întoarce şi iar am să plec, în timp ce doamna îmi va trimite mesaje, rugându-mă să

revin, să revin pentru a-i face un ceai, pentru a sta de vorbă, pentru a mă îmbăta...

DONATA: Sunt cuvintele mele!... Nu fii tâmpit. Dacă mă omori, o să mori cu mine. Vei fi distrus de dispariţia mea.

DUCELE: De ce râzi?

DONATA: De scrisorile pe care mi le-ai scris în fiecare zi.

DUCELE: Doamna n-o să fie singură niciodată.

DONATA: Nu pleca... Trebuie să rămânem împreună. Nu mă părăsi... Nu mă părăsi...